

[Wilhelm]

skulle altså som indvandrere kunne opnå denne totale tryghed mod udvisninger. Kun SF har støttet os i det synspunkt, og de har gjort synspunktet til deres eget også. Det synes vi er udmærket.

Også ud fra mere restriktive partiers synspunkter synes jeg, at det resultat, man nu er nået frem til, er beskæmmende i forhold til de løfter, man har givet på de mange møder, der har været i de seneste år og især i de seneste måneder om disse spørgsmål. Det gælder på flere punkter, og det gælder på flere måder.

Lad mig nævne, at tingets store flertal for et øjeblik siden stemte imod et lillebitte, rimeligt ændringsforslag fra SF om, at der også skal være ankenemlighed til domstolene, hvis man administrativt nægtes opholdstilladelse til en ægtefælle.

Af langt større betydning er, at alle partier undtagen SF og VS stadig væk mere eller mindre stiller krav om, at indvandrere skal være særlig rene, idet man ikke kan acceptere samme mønster for optræden, samme mønster for kriminalitet i indvandrergruppen som blandt danskere. Selv når en person har været her i landet i 20 år, er dansk gift og har danske børn, vil man ikke give den pågældende en fuldstændig garanti mod udvisning, hvis den pågældende gør det og det inden for et mønster, som i øvrigt er kendt blandt danskere.

En sådan holdning, som desværre stadig væk findes hos det store flertal her i salen, er og bliver diskrimination over for indvandrere. Det er i strid med den accept af kriminalitet blandt indvandrere som blandt danskere, som mange andre end SF og VS har sagt at de gik ind for, når vi havde diskussionerne på de offentlige møder. Det er i strid med, at mange har sagt, at de ikke ville stille særlige krav til indvandrere om at være specielt rene eller renfærdige. Da det kom til stykket, har alle undtagen SF og VS desværre i et eller andet omfang alligevel opretholdt nogle krav om, at indvandrere skulle være særlig rene.

Et andet vigtigt punkt er, at man fortsat efter denne lov kan udvises på beskyldninger fra efterretningstjenesterne, uden at man får lejlighed til at forsvare sig, uden at hverken beskyldningerne eller udvisningen prøves ved domstolene. Det vil altså sige, at man efter denne lovgivning i disse sager bygger på den

totale tillid til dømmekraften hos tre personer – nemlig den til enhver tid siddende regerings sikkerhedsudvalg – som alene får deres oplysninger i disse sager fra efterretningstjenesterne, og som ikke hører den anklagede part. Det er i strid med helt elementære demokratiske og retssikkerhedsmæssige principper, og de, der under den sidste fase af behandlingen af denne udlændingelov har skrevet notater og gjort ved om grundloven og forvaltningen og den dømmende og den lovgivende og den udøvende myndighed, burde have noget kvababbelse over den sammenrodning af dømmende og udøvende myndighed, der ligger i dette med, at det er regeringen, der uden om domstolene dømmer og udviser i disse sager.

Alle undtagen SF, det radikale venstre og VS hylder stadig det princip, at man skal kunne dømmes af regeringen uden at blive hørt, alene på efterretningstjenestens udsagn og uden at have ret til at få det prøvet ved en domstol.

Hr. Torben Lund skosede det radikale venstre for, at det kun var 3 dage siden, det var »hoppet på«, som han sagde, VS' ændringsforslag. Det er nu forkert – det er 4 dage siden. Men hvis det ellers er rigtigt – jeg ved ikke, om hr. Bernhard Baunsgaard har tænkt på det hele tiden; så har man overset det – synes jeg alligevel ikke, det er noget at skose folk for. Hvis vi har kunnet få 9 mandater over på det rigtige synspunkt på 4 dage, skulle det egentlig kun tage nogle få uger at få flertal. Når vi kommer tilbage til oktober, skulle der så være håb – med det tempo, som hr. Torben Lund mener at man er hoppet på synspunktet med.

Et tredje vigtigt spørgsmål er, om indvandrere skal administreres af justitsministeriet eller af indenrigsministeriet. Jeg synes, det er beklageligt, at man her i landet – også efter denne vedtagelse om lidt – ikke har kunnet nå frem til, som de f.eks. har kunnet i Sverige, at indse, at indvandrere naturligvis ikke er et justitsministerielt anliggende. Jeg synes, det især er beklageligt, ikke fordi jeg har store illusioner om, at en anden administrativ myndighed kunne gøre dette problemløst – det har jeg sagt mange gange – men fordi indvandrere med rette opfatter sig selv som i forvejen gjort suspekte, når de skal være et anliggende under justitsministeriet.